Predikan på 6 söndagen i Trefaldighet 2020 – Berga, Linköping

Att leda eller att bli ledd

Vi hade ju Apostladagen förra söndagen – om ledarskapet i kyrkan och alla hennes samfund och församlingar. Kristus sänder ut ledare, apostlar. De har uppdraget att leda oss.

Temat efterföljelse öppnar ett spännande perspektiv.

Vi får ställa frågorna vilka väljer vi att följa efter, eller hellre vilka ger vi förtroendet att leda oss? Och detta har ett slags ömsesidighet. Vill vi bli ledda? Vilka vill vi bli ledda av? En dynamisk möjlighet är att reflektera över spänningen mellan auktoritet och auktoritära avarter. Här kan det gå snett. Kyrkan är en auktoritet men i församlingarna finns det inte plats för auktoritära fasoner.

Jesus talar i evangeliet idag om att inte se sig tillbaka. Och det är ett gott ord. Vi kan bara leva här och nu samt gå framåt. Rörelseriktningen är framåt tillsammans med Jesus.

Hur kan det då komma sig att vi lite då och då, i en del församlingar alltför ofta, pratar om hur det var förr, och i allt detta pratande uppstår en föreställning om hur bra det var förr. Vi hade en guldålder fick jag höra i en församling (i ett annat stift) jag tjänade i.

Den första viktiga tanken att hålla fast – lev här och nu. Inte i det förgångna.

Den andra punkten handlar om rörelseriktningen – vi, som gemenskap, är på väg framåt. Tänk gärna också på vår biskops herdabrev ”Levande tillsammans med Kristus - Kyrka i rörelse”. Läs det och begrunda, här finns mycket gott material som processats fram under flera år i vårt stift.

Det tredje momentet, och av grundläggande betydelse är att Han lovat att vara med oss. Han är på väg framåt, med hela kristenheten/mänskligheten. Så vi behöver inte vara ensamma, utlämnade eller förtvivla. Han är med. Hans löften om att vara med och bära oss håller. Han backar aldrig på det. Lita på Honom.

Vi kan sjunga, läsa eller be med ord i psalmen 377 vers 3 och del av 5, text av Anders Frostenson:

Den gode herdens röst blir hörd

ur rop som tystas ner.

Bland orm och varg Guds hjord blir förd

och intet ont den sker.

…

Ge oss, o Gud, en lyhörd tro,

En öppen, vaksam blick.